

Огнян Банков
Преден пост

Вече четири месеца и осем дена минаха откакто съм тук. По-добре да бях гнил в приют за бедни, отколкото да прекарам шест месеца на това място. Когато тръгнах се радвах, че съм спечелил службата, бях издържал всички тестове за психическа устойчивост и не само ги бях издържал, но и резултатите бяха толкова добри, че психиатрите казаха, че мога да прекарам и две години без да има непоправими последици. Това беше най-голямата лъжа която някога съм чувал. Само четири месеца престой и вече съм на ръба на лудоста. Двеминутен контакт с базата на месец като последният беше преди седмица. Живея единствено с надеждата за следващия, но този път прекалено бързо се отчаях и не знам как ще издържа.

Книгите и филмите които ми изпратиха не мога да понасям. Колкото и голям хит да са били те на Земята тук ми се струват като блудкава помя. Даже и да се опитам да прочета нещо изключвам екрана с отвращение още след първите пет-шест реда.

Поне да не беше тази съкрушителна космическа тишина. Понякога си пускам записи на градски или горски шумове, но те не ми оказват въздействието което разчитам да получа от тях, някак си не се връзват с черните панорамни екрани с бавно движещи се звезди по тях. Звуковете изглеждат нереални за околния ми свят – безбройни прибори последна дума на техниката, служещи за засичане на врага, който може така и да не се появи.

Бяха ми казали че от време на време ще преминават космически кораби, на които трябва да давам информация за безопасните маршрути, но за цялото време откакто съм тук мина само един миналия месец. Тогаво бях в същото състояние както сега и беше истинско щастие за мен. Ако той не беше дошъл не знам какво щях да представлявам сега.

Те бързаха и няхаха време да се скачат с мен, но все пак можех да осъществявам връзка с тях цели осем часа.

Изпратиха ми вестници, които бяха два месеца от преди тяхното излитане. От тях се информирах за положението на Земята и докато ги четях се чувствах съпричастен към земните дела, забравях за безбройните светлинни години самота около мен. За съжаление те бързо свършиха и сега отново съм в същото положение както преди да ги имам.

Мечтая си понякога как лежа на трева, с ръце под главата и поглед зареян в небето или пък сутрин след като съм се събудил да пия кафе на отворен прозорец и през него виждам съседните сгради и хората в тях, заети с всекидневните си грижи.

Сънувал съм как се карам с хората, да карам се, защото са ме

настъпили на улицата и като се събудя искам от дъното на душата си да мога да се пренеса в съня си. Предпочитам да съм последният бедняк, какврто сигурно щях да бъда ако не бях дошъл тук, да нося смрадливи дрипи, пробити обувки и да не знам какво е това да не изпитваш глад, отколкото сегашното си задоволено положение, но без жива душа на разстояние, което обикновенният човек дори не може да си представи.

Най-много ми липсват хората. Съкровенното ми желание е да имам сега до мен един истински, жив, нормален човек с който да разговарям, да разговарям, да разговарям...

* * *

Станаха пет месеца откакто съм тук. Вчера беше поредната връзка с базата. Изпратиха ми вестници, но по-малко отколкото ми се искаше. В двете минути за обмен беше останало съвсем малко време за странична информация понеже почти трийсет секунди предаваха данни за някаква наскоро появила се свръхнова. На кой ли ще му потрябват като никой не минава оттук.

Остана още един месец до завръщането ми на Земята. Вестичите ще ми стигнат за около пет дена ако го разпределя правилно.

* * *

Остават ми още десет дена. Вече космосът не ми се струва толкова черен и тих. Скоро ще дойдат хора, истински хора с които ще мога да говоря колкото си искам, да чета колкото си искам и вече няма да съм така отчайващо сам.

Вече един път влязох във връзка с тях. Казаха ми, че този курс само ще ме вземат и ще заредят с продукти модула, а след два месеца ще докарат моя приемник.

* * *

Остана само още един ден до скачването. Докато разчиствах паметта на компютъра, подготвяйки го за скачването, открих един вестник който бях пропуснал. Беше двайсет и втори брой на „За семейството“. В него прочетох, че напоследък врага е зачистил нападенията си и при едно от тях е успял да унищожи малък град на Карпатс III. Нямало все още данни за жертвите. Явно някой като него не си е свършил работата както трябва и е пропуснал врага.

Сега си лягам и това са последните ми редове в дневника, защото

утре заминавам.

* * *

Не са последните, даже и тези които пиша не са.

Скачихме се успешно, но не можах да разговарям с хората. Щом видях жив човек и блокирах. Чувствам с изключително чужд на хората. А аз не съм ли такъв вече?

Отвращавам се от думите които смятам да кажа. Отвращавам се и от тези които те казват. Предпочитам да мълча. Всичко ми се струва не-реално. Аз размислих. Не мога да оставя преден пост А765 два месеца без надзор. Ами ако врагът дойде и няма кой да предупреди Земята? И без това хората са ми чужди. Сега космосът на панорамните екрани ми се струва по-близък отколкото те. Съзнавам че съм деградирал духовно и точно затова не искам да ме сменят. Не искам този който ще дойде на моето място да заприлича на мен. За него е по-добре да стане просяк, макар той да не съзнава това.

Току що сключих нов договор с Земята. Бяха много учудени, че искам това. Някои ме питаха защо го правя, но аз и не се опитвам да им обясня. Няма да ме разберат. Не могат да ме разберат.

Дадох им пълномощно да внесат парите в касата на някой млад вестник.

Аз оставам тук. Това е единственото място където се чувствам полезен.

КРАЙ

© Огнян Банков

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/639>]